

Maandag 17 oktober

Ik ben twee dagen achter met schrijven, dus vanmorgen eerst alles maar weer eens bijwerken. Het is erg heet en droog vandaag, dus ik doe maar kalm aan. De temperatuur schommelt in de schaduw rond de 35 graden met een luchtvochtigheid van 25 %. Dat werkt slecht op mijn neus en ben dus neusverkouden. Veel mensen hebben daar last van en het hoort bij de tijd van het jaar.

De weesjes worden steeds vriendelijker. De oudste mag ik zelf optillen. Hun namen zijn Promise, Moses, Jeremiah, Abigel en Brandford. Van Febby hoor ik dat de zesde baby door de Missie wordt geaccepteerd. Het is nog niet helemaal zeker of het hier wordt geplaatst. Het kantoor van Social Welfare gaat daarover en die is nog bezig met het verzamelen van de gegevens.

's-Middag heb ik een bezoek gebracht aan Gadiël. Hij is verhuisd naar het huis naast Sarudzai en woont daar samen met Friday. Gadiël heeft een paar weken verlof, maar blijft gewoon op de Missie en wordt geroepen als hij ergens voor even nodig is. Als ik op de deur klopt houdt hij siësta. Het duurt even voor hij voor de dag komt om de deur open te doen. We zitten gezellig een poos te kletsen in zijn huiskamer, waar een grote flatscreen TV en giga geluidsboxen het beeld bepalen. Gadiël zit ook

in het managementteam van de Missie. Het is alleen jammer dat hij niet meedoet aan kerkelijke activiteiten omdat hij Jehova Getuige is. Dat is hier nu eenmaal zo, net als de Zevende Dags Adventisten, mengen deze mensen zich niet met andere kerkgenootschappen. Ze doen alles strikt gescheiden.

Rafaël heeft toestemming gekregen om een aantal dode takken uit de boom achter mijn huisje te halen voor brandhout. Via een ladder is hij met een bijl, op blote voeten, naar boven geklommen. Daar zit hij dan hoog in de boom een dikke tak door te hakken, zonder enige valbescherming. Het lijkt wel een aap zo klimt hij. Ik griezel ervan. Als hij weer naar beneden komt zegt hij met een glimlach "Thank you Lord, I am safe on the ground".

Dinsdag 18 oktober

Vanmiddag breng ik een bezoek aan de Teranova farm, waar Theresa woont. Spencer rijdt me ernaar toe. Het is ongeveer een uur rijden over zandwegen. Dit betekent echt door Afrika rijden. Hier en daar is het land gecultiveerd. Meestal is het een vlakke met hier en daar een boom. Alles is dor en droog en het is heet. De Teranova farm is één van de grootste boerderijen uit de omgeving, met een lagere school en een boardingsschool tot grade 12. Ook is er een medische post aanwezig. Alles is gesticht door Collen Street, de schoonvader van Theresa. Greg de man van Theresa runt nu de boerderij en Collen is bezig met de scholen. Als je bij Theresa binnen stapt dan kom je in een heel andere wereld. Er ontbreekt niets aan wat wij in Europa aan luxe gewend zijn. Ook is er zwembad met een prachtig terras eromheen. Theresa heeft zelf een beauty salon, waar blanke vrouwen komen voor een behandeling. Het is zo'n andere wereld waar blanken vaak in leven hier. Toch heeft Theresa een hart voor de Missie en probeert waar ze kan steun en advies te geven aan het management. Vanmiddag praat ik met haar over een betere invulling van de board hier in Zambia. Eerder schreef ik al dat er versterking moet komen. Nu David Green mee wil doen, zal Theresa vragen aan wie van haar zussen zich bij de board willen aansluiten. Ze heeft er één op het oog, die ze morgen spreekt. Greg komt later bij ons zitten en we praten over de ontwikkelingen in Zambia. Altijd interessant om met lokalen te praten. Naast de boerderij heeft Greg met een compagnon een jachtgebied in de richting van Livingstone. Klanten van over de hele wereld komen daar om te jagen op groot wild,

behalve op olifanten. Er is een vijf sterren verzorging bij en er wordt grof geld voor betaald om daar te mogen jagen. Vooral Amerikanen maken daar gebruik van. Het klinkt mij allemaal wat decadent in de oren, maar soms zijn de verschillen groot. Ook ten opzichte van mij. Ik dacht even een uitnodiging te krijgen, maar dat gaat niet door.

Op de terugweg wip ik even bij Jill Hewitt aan. Zij was een hele tijd boardmember van de Missie. Samen met haar man Jim hebben ze ook een grote boerderij. Leuk om elkaar weer even te spreken na lange tijd. Natuurlijk wil ze alles weten van hoe het nu op de Missie gaat en ik moet gauw nog eens langs komen.

Inmiddels is het al laat geworden en heb geen zin meer om te koken, maar twee gebakken eieren met een cracker is genoeg voor vanavond.

Woensdag 19 oktober

Piston doet deze week de morgenwijding. Zijn thematiek is "Liefde", gezien vanuit Bijbels perspectief. Hij is altijd heel praktisch en je mag ook vragen stellen.

Vanmorgen gaat Febby met Lafter een aantal families langs waar kinderen vanuit ons weeshuis zijn geplaatst nadat ze vijf jaar zijn geworden. Met de ervaringen met Cheelo (zie vorige week woensdag) vindt Febby dat er naar hun huidige situatie moet worden gekeken. Als men tekort schiet in verzorging dan moeten er maatregelen worden getroffen. Ik ben benieuwd waar ze mee terug komen. Later hoor ik van Febby dat ze vijf families hebben bezocht en dat het daar gelukkig in orde was.

Op het grasveld zit een groepje kinderen met twee begeleiders van de HIV/Aids kliniek. Ze zijn HIV positief en krijgen voorlichting over hun ziekte en het gebruik van medicijnen. Het blijkt dat er nu ook kinderen op HIV worden getest en te zien of ze besmet zijn. Indien nodig kan worden aangesloten voor behandeling. Ook weer mooie ontwikkelingen. Na de middag ga ik met Spencer naar de Protea farm, waar Barbara woont. Ze is nu acht maanden alleen. Per 1 november gaat David Green de farm beheren. Ze is daar erg blij mee en kan gewoon in haar huis blijven wonen. Het is goed om even bij haar te zijn. Er is geen

elektriciteit en daarom krijg ik limonade met een scone. Deze keer schenk ik het zelf maar in. Ze morst zo vanwege Parkinson en dan wordt het een rommeltje. Toen Bob nog leefde liet ze dat niet toe. Ver over de tachtig en steeds meer inleveren, lastig hoor. Ze is wel belangstellend naar wat ik allemaal heb gedaan de afgelopen dagen. Ik moet wel hard praten vanwege haar doofheid.

Donderdag 20 oktober

Ondanks dat het elke dag heet is, waait het soms ook stevig en dat brengt ook weer veel stof. Wallis komt elke dag om te vegen en te stoffen. Het is niet bij te houden. Gisterenmiddag heeft ze was nog voor me gedaan en alles is weer droog 's-avonds. Door de harde wind hoorde ik vanmorgen achter mijn huisje een enorm gekraak en een dikke tak kwam naar beneden vallen. Het is van de boom waar Rafael afgelopen maandag nog in klom om dode takken uit te kappen. Later staat hij bij de gevallen tak en zegt met een smile "it is a gift from God". Hij kan het goed gebruiken als brandhout en hoeft er niet voor te klimmen.

Vanmorgen is het rustig op de Missie. Febby is met Bbuna en Piston naar Mazabuka voor een aantal zaken. De bus is met een team het veld in voor een outreach, zeg maar een polikliniek op locatie. De mensen hoeven dan niet zover te lopen als ze iets kleins hebben om te behandelen. Ook wordt er

dan consultatiebureau gehouden voor moeders met baby's. Natuurlijk komen er vandaag ook patiënten naar de Missie en zo gaat alles gewoon door.

Als ik een rondje over de Missie maak wordt ik gevolgd door vier kinderen. Overal waar ik binnen ga stappen zij ook naar binnen. Het is de zoon van Webster en drie meisjes van zusters in de kliniek. Ze zijn ongeveer vijf jaar oud en zitten op de pre school van de Missie. Engels spreken ze niet veel maar kletsen honderd uit in het Tonga, wat ik weer niet versta. Het hindert niet, het is best gezellig.

Ik heb geprobeerd om het Skypen op te starten. Het lukt om via Hotmail contact te maken met Jan Baas in Nepal, een verrassing als ik hem plotseling in beeld zie. Zelf heb ik geen camera op mijn laptop, maar hij kan mij wel verstaan. Apart dat het mogelijk is om over zo'n afstand met elkaar te kunnen praten.

Na de middag heb ik afgesproken met Rodney Anderson om hem te bezoeken op zijn farm op ongeveer een uur rijden van de Missie. Omdat er geen chauffeur is, rijd ik zelf met de Toyota Hilux. Lange tijd heb ik niet zelf gereden en het voelt best weer apart om alleen op stap te gaan. De stuurbevestiging van de auto werkt niet meer, dus het is best hard werken om de bochten door te komen. De hele weg gaat over zandwegen die redelijk te berijden zijn in de droge tijd. De max. snelheid wat ik kan rijden is 60 km/uur. Natuurlijk met veel stof achter de auto wat niet zo fijn is voor de enkele fietser die ik passeer. Met Rodney, de boardmember van de Missie, gaat het best goed. Inmiddels is hij 76 jaar en sloft op pantoffels omdat hij ooit nieuwe knieën heeft sinds een paar jaar. Het is altijd gezellig om bij hem te zijn. Zijn hele leven is hij vrijgezel gebleven en bijna zijn hele leven heeft hij in Zambia gewoond. Het werk heeft hem veel gebracht en nu woont hij op een mooie farm in rondavel vorm. We zitten buiten op zijn overdekte terras en drinken thee, omringt door vier honden die ook graag koekjes lusten. Water is bij Rodney ook een probleem. Hij heeft twee waterputten die nog water geven voor al het leven, waaronder 400 koeien, op de farm. Het besproeien van zijn prachtige tuin is hij gestopt om water te sparen. Ik praat Rodney bij over de laatste ontwikkelingen op de Missie. Daarna wordt het tijd om terug te rijden. Vanavond willen we een film vertonen op de Missie. Ik heb daarvoor een beamer meegenomen en we laten een video over David zien op een laken, dat gespannen is op een muur van de schuur van de community. Het is altijd spannend of dat gaat lukken en ook nu weer duurt het even voor we alles aan de praat hebben. Er komen heel veel mensen op af, ik schat toch wel 200. Apart hoor en alles in het stikdonker.

Febby	manager missie, EHT gezondheidswerker
Gadiël	gezondheidswerker
Sarudzai	verpleegkundige
Friday	Arts in het ziekenhuis (als vrijwilliger)
Rafaël	tuinman
Spencer	chauffeur
David Green	blanke boer
Bbuna	pastor en ass. manager
Piston	pastor en boekhouder
Lafter	hoofdverpleegster
Barbara Shenton	blanke boerin, op 20 min. rijden bij de missie vandaan.
Wallis	missiemedewerker, wast mijn kleren, veegt de vloer van mijn huis